

מ"ת 13562/06/14 - מדינת ישראל נגד חמזה הינדאוי

בית המשפט המחוזי בנצרת
מ"ת 13562-06-14 מדינת ישראל נ' הינדאוי(עציר)
13522-06-14
16 יוני 2014

בפני כב' השופט סאאב דבור
המבקשים
נגד
המשיבים
מדינת ישראל
חמזה הינדאוי (עציר)

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד זוהר אקרמן.

מטעם המשיבי: עו"ד אלביר מני.

המשיבי: בעצמו (הובא על ידי שב"ס).

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

א. מבוא

ביום 9.6.14, הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות שעניינן קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן החזקה והובלה של נשק שלא כדין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות וזאת לאחר שביום 24.4.14, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, הגיע המשיב יחד עם בת דודתו ואחרים לביתו של המתלונן כשהם מצוידים באלות, בסכינים וכן באקדח.

כנלמד מעובדות כתב האישום, המשיב ושותפיו לביצוע העבירות המיוחסות תקפו את ראתב וסלאח באמצעות נשק קר שהחזיקו אותה עת.

בנוסף, במסגרת אותו אירוע ובהמשך לו, נורו מס' יריות לכיוון ביתם של המתלוננים, תוך גרימת נזק לרכוש ויצירת סיכון מוחשי למתגוררים באותו בית.

המשיב נעצר ביום 4.6.14, וזאת על אף כי הוא ידע את דבר היותו דרוש לחקירה במשטרה לדידי המבקשת.

כאמור, המדינה עותרת להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו במסגרת התיק העיקרי, ועוד ההגנה תוקעת את יתדות טיעוניה בין היתר, במסכת הראייתית הרדודה, בעברו הנקי של המשיב, בעובדת היות מרבית שותפיו לעבירה כיום משוחררים בתנאים, וכן בשים לב להסכם הסולחה אשר נערך בין הניצים והביא להפחתה ניכרת בגובה הלהבות של אש הסיכון הקיימת בין שני הצדדים.

ב. ראיות לכאורה.

עיינתי פעם נוספת בתיק החקירה אשר הוגש לעיוני על ידי נציגת המדינה, ממנו למד אני על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, הדי בה לצורך ביצוע העבירות שעניינן קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, אולם, בכל הקשור לעניין החזקת והובלת נשק שלא כדון, הגעתי לכלל מסקנה כי המסכת הראייתית הקיימת הינה דהויה, דלה ואין בה לבדה כדי להצמיח את פירות המעצר עד תום ההליכים.

בהודעתו של מוחמד טאטור, מיום 30.4.14 (שורות 36-39) זיהה הוא את המשיב כמי שנכח בזירת האירוע ואף הוסיף לציין כי הוא לא שולל את אפשרות החזקת אלה על ידי מי שנכח שם. יתר על כן, בהודעתו של יוסף טאטור, מיום 14.5.14 (שורות 2-6) צוין כי המשיב נכח והשתתף באירוע העומד בבסיס בקשה זו. יחד עם זאת, אותו יוסף המשיך וציין כי נשמעו יריות, אולם הוא לא ידע לציין את זהות היורה, וזאת כמו יתר העדים אשר מנסה המבקשת לסמוך את ידה עליהם.

כמו כן, מההודעה של זיאד מועד מיום 4.6.14, ניתן להסיק כי המשיב שיקר עת ציין גרסתו לפיה הוא המתין לעומאר מחוץ למכולת. בנוסף, מההודעה של חאמדה טאטור מיום 4.6.14, עולה תמונה לפיה גרסתו של המשיב אינה אמינה.

המשיב עצמו בהודעתו מיום 5.6.14, זיהה את עצמו כמי שהחזיק מקל בזמן ההתרחשות נשוא הליך זה (שורות 43-44). באותה הודעה, ניתן להתרשם באופן חד וברור מהתמיהות הרבות העולות מגרסתו של המשיב.

עינינו הרואות, קיימת תשתית ראייתית לכאורית מבוססת שיש בה די כדי לקרום עוד וגידים וכדי הרשעה במידה ובית המשפט אשר בפניו יתנהל התיק העיקרי יחליט להפיח רוח של אמינות בגרסת העדים, משמע, המסכת הראייתית הקיימת יש בה כדי לעמוד בהלכה כפי שזו נקבעה על ידי בית המשפט העליון במספר רב של פסקי דין ובכללם פס"ד זאדה המפורסם, הנוגע לעניין חוזק הראיות הנדרש בהליך של מעצר עד תום ההליכים.

אקדים ואומר כי המסכת הראייתית (אף במנותק מעבירת החזקה וההובלה של הנשק) הקיימת בתיק החקירה, יש בה כדי להצמיח עילת מעצר וזאת על רקע סוג העבירות המיוחסות, חומרן, ההלכה הקיימת והעובדה כי עניין לנו באירוע

בו נטלו חלק מספר רב של שותפים שמצוידים באלות, נשק קר והביאו במעשיהם לפגיעה בגופו ובשלומו של אדם.

בא כוחו המלומד של המשיב, הניח על שולחני אוסף פסיקה שיש בו ללמדנו על "מקבילית הכוחות" הנדרשת בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה שיש להטיל על חירותו של אדם. קרי, השאלה העומדת על הפרק הינה האם ניתן יהא להפיג את המסוכנות הנשקפת מן המשיב בדרך חלופית שפגיעתה בחירותו הינה פחות ממעצר ממשי מאחורי סורג ובריח. ומה הן ההגבלות שיש להטיל בשים לב לחוזק הראיות. ניתן יהא לאיין מסוכנות של נאשם, על ידי השמתו מאחורי סורג ובריח. לעיתים, ניתן יהא לאיין את המסוכנות על ידי שחרור בתנאים מגבילים, אולם, קיימת חובה על בית המשפט לבחון מה הוא רף הסייגים שיש להטיל כך שהם לא יהיו מעבר למידה הנדרשת. אין להטיל מעצר בית מלא, מקום בו הדבר לא נדרש. אין להטיל מעצר ממשי מקום בו הדבר לא נדרש. לעיתים אף אין להטיל הפקדה כספית או צו עיכוב יציאה מן הארץ, מקום בו הדבר לא נדרש. משמע, על בית המשפט להתאים את הסייגים אשר יוטלו על משיב כזה או אחר, בשים לב לנסיבות המיוחדות, הן של העושה והן של המעשה (בש"פ 5140/98 בורקוש נגד מדינת ישראל (לא פורסם 8.9.1998); בש"פ 5837/2000 חטואל נגד מדינת ישראל (לא פורסם 28.8.2000)).

לא זו אף זו, שחרור בתנאים אינו בבחינת "נוסחה מתמטית", כדבריו של כב' השופט עמית, המדובר הוא ב"ספירה ידנית" כביטוייה של כב' השופטת נאור (בש"פ 7686/2003 רפייב נגד מדינת ישראל (לא פורסם מיום 9.9.2003)). התוצאה האופרטיבית נגזרת היא, כאמור, מנסיבותיו המיוחדות של העושה ושל המעשה.

אין ספק כי קרקע ראייתית פורייה, יכולה היא להצמיח עץ תביעתי הרבה יותר חזק מקרקע דלה. חוזק החיץ הנדרש בין משיב לבין הציבור מושפע הוא, בין היתר, מחוזק הראיות הקיימות, מעברו הפלילי ומנסיבות נוספות הנוגעות לעניין ההתרחשות העובדתית כפי שהיא נלמדת מעובדות כתב האישום.

משכך, ועל רקע ההלכה הקיימת לפיה אין בקיומה של מסוכנות כשלעצמה כדי להביא למעצרו של אדם, השאלה הרלוונטית הינה האם על רקע התשתית הראייתית הלכאורית, היעדר עבר פלילי, הסכם הסולחה אשר נערך בין הצדדים, החלופה המוצעת, אין כדי להביא לשחרורו של המשיב בדרך חלופית?

ג. שחרור בחלופה.

כידוע, גם לאחר שבית המשפט השתכנע כי ניתן להורות על מעצר, לא יעשה כן באם ניתן להשיג את תכלית המעצר תוך נקיטה בחלופת מעצר לפי הוראת סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים (ראה בש"פ 8087/95 זאדה נגד מדינת ישראל, פדי נ(2), 133).

לגישתי, צריך ליתן משקל גם להסכם הסולחה שנערך בין הצדדים. במסגרת בש"פ 590/08 מדינת ישראל נגד מריסאת (פורסם בנבו) וכן במסגרת ערעור אזרחי 621/04 בעניין אסעד נגד קבלן (פורסם בנבו) והאסמכתאות שהוזכרו שם; נפסק כי קיומה של סולחה עשוי להיות שיקול בבדיקתה של האפשרות לחלופת מעצר והחלופה עצמה שכן היא מקרינה על עוצמת הסיכון הנשקפת. אמנם, אין מדובר בשיקול מכריע שאין בלתו לעניין השחרור, אך דומני כי

המדובר הוא בשיקול חשוב אשר בהתווספו לשיקולים נוספים יש בו כדי לנווט לכיוון של שחרור בתנאים (בש"פ 5784/10 מדינת ישראל נגד אבו רום (פורסם בנבו)).

עיינתי במספר רב של פסקי דין נוספים, אשר התייחסו להשלכות של הליך הסולחה על מעצרו ו/או שחרורו של אדם. בכל המקרים, הבחנתי כי הסולחה לא עמדה לבדה כשיקול מכריע ועיקרי, אלא שמשה היא כאחד השיקולים העומדים על הפרק בנוסף לשיקולים נוספים כגון העדר עבר פלילי ו/או מסכת ראייתית רעועה. כאן המקום להדגיש כי הליך הסולחה יכול להיות רלוונטי לעניין שחרור בתנאים (בש"פ 10245/01 (פורסם באתר מערכת בתי המשפט); ערעור פלילי 6547/2000 מדינת ישראל נגד מוחמד סומרי ואחרים; בש"פ 1733/97 ג'ובראן חמיס נגד מדינת ישראל תקדין עליון, כרך 98(4) עמ' 714).

התמהיל הנוצר בין המסכת הראייתית כפי שצויין לעיל, לבין היעדר עבר פלילי, הסכם הסולחה, החלופה המוצעת וכן העובדה כי מרבית השותפים לביצוע העבירות המיוחסות כבר שוחררו; מוביל אותי למסקנה לפיה יהא זה ראוי, נכון וצודק להורות על שחרורו של המשיב בתנאים שיקבעו על ידי בית המשפט.

צודקת ב"כ המאשימה בציינה כי יתר השותפים שוחררו לאחר שהוגש בעניינם תסקיר חיובי, אולם, בית המשפט אינו חייב להורות על שחרור רק לאחר קבלת תסקיר מעצר. מקום בו בית המשפט מגיע למסקנה כי ניתן יהא כבר בשלב הנוכחי להורות על שחרור בתנאים, בחלופה שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת, אין צורך בהמשך מעצרו של אדם, מעבר למידה המינימלית הנחוצה הדרושה, רק לצורך קבלת תסקיר. לא אחת צוין כי מעצרו של אדם ייעשה כאמצעי אחרון ורק לאחר שהגיע בית המשפט למסקנה כי אין דרך אחרת מלבד הגבלת חירות דרסטית בדמות מעצר ממשי שיש בה כדי ליצור חיץ חד וברור בינו לבין אלה שנשקפת להם סכנה כתוצאה ממנו.

כבר נקבע לא אחת כי אין המעצר משמש כמקדמה על חשבון העונש אלא מטרתו הינה מניעתית (בש"פ 663/08 סרחאן נגד מדינת ישראל (12.2.2008)).

בשולי החלטתי, אדגיש כי עניין מעורבותו של המשיב באירוע העומד בבסיס בקשה זו, עלה כבר בשלבים מתקדמים של החקירה (ראה הודעתו של מוחמד טאטור מיום 30.4.14) אולם, למרות זאת רק ביום 11.5.14, נמסרה הזמנה לאחיו של המשיב לפיה עליו לסור למשטרה. בנוסף, ביום 13.5.14, הוצא נגד המשיב צו מעצר על ידי שופט, אולם הצו לא בוצע ובחומר החקירה לא קיימים מזכרים המלמדים על פעולות משטרתיות כלשהן במטרה להביא למעצרו של המשיב. אם סברה המדינה כי עניין לנו במשיב כה מסוכן, או אז מדוע היא לא פעלה כנדרש ואף לא ניסתה במידה המינימלית הנחוצה כדי להביא למעצרו המיידית.

ד. מסקנה

החלופה המוצעת על ידי הסניגור, יש בה די בשלב הזה כדי להצדיק את שחרורו של המשיב בתנאים שיקבעו. אשר על כן, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

1. המשיב ישהה בתנאי מעצר בית מלא בביתו הממוקם בכפר ריינה ת.ד. 245, פלאפון 050-5201178, ולא יצא מפתח הבית או החצר הצמודה לאותו בית ברדיוס של 4 מטרים מהקירות החיצוניים של הבניין בו מתגורר המשיב במהלך כל שעות היממה. בזמן שהותו במעצר בית, יהא המשיב נתון תחת פיקוח תמידי של לפחות אחד מהערבים הנ"ל; מר מוסאטפה הינדאוי ת.ז. 025961871 ו/או מר עלי הינדאוי ת.ז. 032729931 ו/או הגברת מארווה הינדאוי ת.ז. 039523808.
2. המשיב יפקיד סך של ₪ 3,000 במזומן או באמצעות ערבות בנקאית לצורך הבטחת קיום תנאי השחרור.
3. המשיב יחתום על התחייבות עצמית על סך של ₪ 25,000, לצורך הבטחת קיום תנאי השחרור.
4. תינתן ערבות צד ג' על סך של ₪ 10,000 על ידי כל אחד משלושת הערבים ששמותיהם מופיעים בסעיף 1 לעיל.
5. יאסר על המשיב ליצור קשר ישיר או עקיף, טלפוני או אחר עם מי מעדי התביעה.
6. המשטרה תהיה רשאית לבקר במקום מעצר הבית בכל עת.
7. במידה והמשיב מחזיק בדרכון, יפקידו בתחנת המשטרה הקרובה תוך 24 שעות.
8. למשיב יותקן איזוק אלקטרוני וזאת עד ליום 19.6.14 בשעה 12:00. עד להתקנת האיזוק האלקטרוני, יהא המשיב נתון תחת פיקוח תמידי של לפחות שניים מהערבים ששםם הוזכר בסעיף 1 לעיל. למען הסר ספק, התקנת האיזוק לא תהווה תנאי לשחרורו המידי של המשיב עוד היום, במידה ויתר תנאי השחרור יתקיימו. במידת הצורך, מנהלת האיזוק האלקטרוני תפתח חלון למשיב לצורך הגעה למפגש עם שירות המבחן וזאת במועד שיועד עליו על ידי ההגנה למבקשת.

אני מורה על קבלת תסקיר אשר יבחן את אפשרות שינוי תנאי השחרור, ו/או את אפשרות שילובו של המשיב במעגל העבודה ו/או כל פרט והמלצה הרלוונטיים לעניין השארת תנאי השחרור על כנם או שינויים וזאת ליום 3.7.14 בשעה 09:00.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו עוד היום לשירות המבחן.

עמוד 5

לנוחיות שירות המבחן ניתן יהא ליצור קשר עם המשיב באמצעות בא כוחו בטלפון: 04-6596933, פקס: 04-6421636.

ניתנה והודעה היום י"ח סיוון תשע"ד, 16/06/2014 במעמד הנוכחים.

סאאב דבור, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנני מורה על עיכוב ביצוע ההחלטה למשך 24 שעות.

השעה כעת היא 13:40.

המבקשת תודיע בתוך שלוש שעות, אם בדעתה להגיש ערר אם לאו, הן למזכירות בית המשפט והן לבא כוח המשיב. במידה ויוחלט שלא להגיש ערר, או אז החלטתי בדבר עיכוב ביצוע תפקע והמשיב ישוחרר בתנאים שנקבעו בהתאם להחלטה זו.

ניתנה והודעה היום י"ח סיוון תשע"ד, 16/06/2014 במעמד הנוכחים.

סאאב דבור, שופט